

Posredovalka: Tukaj je ena, imam pa več naslovov.
 Gospa: Katera od vas je točajka?
 Grapar (stopi naprej): Jaz sem, gospa!
 Gospa: Pokažite mi knjižico!
 Grapar: Prosim, gospa!
 Gospa (lista): Spričevala so dobra. Zakaj ste šli iz zadnje službe?
 Grapar: Ni mi ugajala služba, ker so prihajali gostje pozno v noč. Gospodinja je šla spat, jaz sem morala pa sama streči pijancem. Zjutraj sem morala biti vedno prva na nogah, a za cerkev ni bilo nikoli časa.
 Gospa: Vidim, da ste poštene. Le pošteno dekle ljubi cerkev, se izogiba brlogov. Pri nas zapiramo gostilno zgodaj, a zapiram jo vedno jaz. Zjutraj vstaja prva kuharica. S to bosta lahko, menjaje se, vsak dan šli v cerkev. Ob nedeljah mora pa pri meni vsa družina k maši. Plačilo boste imeli pri meni v začetku kakor v zadnji službi; ako boste pa pridni, vam bom zvišala plačo. Ste zadovoljni?
 Grapar: Sem, gospa. Kdaj lahko pridem?
 Gospa: V soboto zjutraj gre dosedanja proč. Pridite dopoldne k meni v gostilno »Pri jagnjetu«. Veste zanjo?
 Grapar: Vem, gospa, in gotovo pridem.
 Gospa (stopi k posredovalki): To imate za trud! (Ji stisne nekaj denarja v roko.)
 Posredovalka: Hvala lepa, gospa! Klanjam se! (Jo spremi do vrat.) Se priporočam! (Gospa odide.)
 Posredovalka: Tako drage moje! Ura bo dvanajst. Ob dveh pridete spet! Dopoldne so bile srečne tri; želim, da bi jih bilo popoldne šestero. Rečem vam: kateri ni potreba služiti, naj rajši pomaga doma materi. Bolj bo srečna doma pri črnem kruhu kakor v tujini s potico.
 Ena deklet: Jaz grem domov!
 Druga: Jaz tudi!
 Posredovalka: Vidve sta srečni, da imata kam iti. Blagor doma, kdor ga ima!
 Tretja, četrta, peta: Tudi jaz bi šla, ko bi imela kam iti! (Si brišejo oči.)
 Posredovalka: Da, ve ste revice, kakor sem bila jaz. Starši so mi zgodaj pomrli in ostala sem sama na svetu. Morala sem s trebuhom za kruhom. Dokler sem mogla, sem služila; na starost pa pomagam ubogim pridnim dekletom do služb. Dobre gospe me podpirajo pri tem delu. — Na svidenje, dekleta!

(Zastor.)

MLADINSKI NOVIČAR

To pa ni karsibodi. Lansko pomlad se je zgodilo v varšavskem parku to-le: Neki 17 letni dijak je splezal na visoko drevo, da bi razdril veliko vranje gnezdo. Naenkrat ga obsuje jata razjarjenih vran, pa so jele sekati nanj. Ves omoten se zvrne mladenič in pade med vejevje. To je bila še sreča, ker drugače bi se bil ubil. Toda razkačene ptice niso odnehale; obdelavale so ga s kljuni kar naprej in sicer prav neusmiljeno. Na vpitje so prihiteli stražniki, ki so streljali na jato, a moralí so paziti, da ne bi zadeli dijaka. Končno je hrušč le ponehal, vrane so se odstranile. Ognjegasci so prišli in rešili ranjenca, ki je imel roke, noge, zlasti pa glavo in vrat tako razčesan, da je bil v nezavesti. Reveža so prenesli v bolnišnico.

Materina beseda. Blizu Budjejevic se je v varstvu stare matere igralo triletno dekletce ob železniški progi, pa je zašlo na tir prav, ko je pribrzel nasproti potniški vlak. 69 letna stara mati otrokova, Eleonora Binder, opazi nevarnost, skoči na tir, potegne otroka proč in ga reši. Pri tem jo pa zgrabi vlak in vrže na tla s tako silo, da je dve uri nato v bolnišnici umrla. Ko je čutila, da so ji minute štete, je še vzkliknila: »Da je le otrok rešen!«

Kdo ga je varoval? V W. je mati nekega tovarniškega delavca pogrešila svojega dveletnega sinčka Alfreda. Ni ga bilo najti nikoder. Vse so preiskali, a nobenega sledu ni bilo za njim. Mislili so, da je padel v potok, ki tam teče. Dva dneva sta minila. Naslednji dan ob petih zjutraj pa sliši gozdni delavec daleč v hosti otroški jok. Brž gre za glasom in res najde otroka, ki je bil še pri življenju, a razpraskan od robidovja. Čuditi se je, kako je mogel fantiček vzdržati celi dve hladni in mokri noči in skoraj dva dneva brez hrane in pijače na prostem, v divjem gozdu. Kadar bo dovolj velik, naj se le zahvali svojemu angelu varuhu!